

Arrest

nr. 98 574 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 6 november 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. ROBERT en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster V.K. diende op 30 oktober 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 6 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 7 november 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten V.K. (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.10.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 26.01.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; deze aanvraag echter op 20.04.2007 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van verblijf; betrokkene op 30.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat haar echtgenoot, dhr. V.R. na hun terugkeer tewerkgesteld was bij de politie, maar ongeveer twee maanden geleden opnieuw problemen kreeg met rebellen en zij sedert 24.10.2012 niets meer van hem zou vernomen hebben; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter beweringen blijven; de eerste asielaanvraag van betrokkene bovendien door de Belgische asielinstanties bedrieglijk bevonden werd; de verklaringen van betrokkene bij haar huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene in het bezit is van haar paspoort en huwelijksakte; uit deze documenten enkel de persoonsgegevens van betrokkene blijken, dewelke nooit door de Belgische asielinstanties betwist werden; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend."

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd per bode op 28 januari 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij heeft geen nota ingediend en slechts een zeer summier en onvolledig administratief dossier heeft overgemaakt dat zich beperkt tot die documenten die betrekking hebben op de asielaanvraag van 30 oktober 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster haalt in een eerste en enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Voorts werpt verzoekster machtsoverschrijding op.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

« En l'espèce, les éléments invoqués par la requérante dans le cadre de sa seconde demande d'asile se différencient clairement des motifs invoqués lors de la première demande d'asile.

En effet, alors que, dans le cadre de la première demande d'asile, la requérante et son époux craignaient leurs autorités, pour avoir hébergé chez eux des rebelles, assassinés à leur domicile par ces mêmes autorités, lesquelles étaient à leur recherche, motif qui les a conduit à fuir leur pays d'origine,

force est de constater que la situation décrite dans le cadre de cette demande d'asile est, en tous points, différente.

Force est ainsi de constater que dès septembre 2008, la requérante et son époux étaient retournés au pays après avoir reçu l'assurance d'une protection des autorités moyennant engagement dans la police. L'époux de la requérante a donc exercé comme policier durant plusieurs années.

Courant de l'été 2012, ce dernier a disparu et a contacté la requérante pour lui signifier l'état de danger et l'inviter à fuir le pays, précisant qu'il était lui-même recherché par des islamistes- rebelles.

Face à cette situation, son époux a du déserté la police.

Dans le contexte actuel, elle ne peut raisonnablement espérer de protection de la part de ses autorités. Elle est désormais sans nouvelles de son mari dont elle craint réellement pour la vie.

En aucun cas, il ne peut donc être considéré que la requérante a déjà introduit la même demande d'asile. Les motifs invoqués sont différents et ont trait à des événements qui se sont déroulés lors du retour de la requérante et de sa famille dans son pays d'origine.

L'article 51/8 de la loi du 15.12.1980 ne pouvait s'appliquer en l'espèce.

Il incombait en effet de prendre en considération la demande d'asile de la requérante et de l'examiner via les services du Commissaire Général aux Réfugiés et aux Apatrides ;

Le moyen est sérieux.

La décision de non prise en considération doit être annulée, en ce compris, l'ordre de quitter le territoire pris sur base de l'article 71/5 de l'arrêté royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. »

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel waarvan tevens ook de schending wordt aangevoerd.

3.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag wanneer reeds een zelfde aanvraag werd ingediend. Uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling vervolgens nieuwe gegevens dient aan te brengen in verhouding met de eerdere asielaanvraag alvorens de herhaalde asielaanvraag in overweging wordt genomen.

Uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.5. In zijn arrest nr. 61/94 van 14 juli 1994 heeft het Grondwettelijk Hof over het toenmalige artikel 50, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980 als volgt geoordeeld:

“B.5.8.1. De bestreden bepaling [artikel 50, derde en vierde lid] is tijdens de parlementaire voorbereiding verantwoord als volgt :

‘ Het is de bedoeling te vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf op een kunstmatige wijze verlengt door voor een tweede of volgende keer een aanvraag in te dienen, nadat een afgesloten onderzoek heeft aangetoond dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling. Het gaat dus om vreemdelingen die vroeger reeds een aanvraag hadden ingediend en die de mogelijkheid hebben gehad om tegen een weigering in beroep te gaan. De weigering overeenkomstig artikel 50, alinea 3, kan worden beschouwd als een weigering om een zaak met dezelfde partijen en met hetzelfde voorwerp een tweede keer te onderzoeken. Een eventueel tweede onderzoek van dezelfde aanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt ’ (Memorie van toelichting, Gedr. St., Senaat, 1992-1993, nr. 555-1, p. 9).

De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen.

Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling :

- a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en*
- b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en*
- c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.*

Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die ‘ betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen ’.

In zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 heeft het Grondwettelijk Hof bevestigd dat de interpretatie die het Hof in zijn voormelde arresten nrs. 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980 heeft gegeven, evenzeer ten aanzien van het nieuwe artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 geldt (zie overweging B.80.4)

Uit deze interpretatie blijkt dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet enkel van toepassing is wanneer een identieke verklaring wordt afgelegd zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.

3.6. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster op 26 januari 2007 een eerdere asielaanvraag indiende. Op 20 april 2007 zou het Commissariaat-generaal deze asielaanvraag afgesloten hebben met een negatieve beslissing “*weigering van verblijf*”.

3.7. Naar aanleiding van haar asielaanvraag op 30 oktober 2012 werd verzoekster op dezelfde dag gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het gehoorverslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster verklaarde in 2008 terug te zijn gekeerd naar haar land van herkomst. In het verzoekschrift geeft verzoekster aan dat dit gebeurde in september 2008. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Uit het summier administratief dossier dat werd overgemaakt aan de Raad blijkt overigens niet dat verzoekster sinds 2008 nog aanwezig is geweest op het Belgische grondgebied.

De Raad neemt aldus aan dat verzoekster in september 2008 is teruggekeerd naar haar land van herkomst. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de asielaanvraag van 30 oktober 2012 werd ingediend 4 jaar nadat verzoekster was teruggekeerd naar haar land van herkomst.

3.8. De Raad stelt vervolgens vast dat de eerdere asielaanvraag van 20 april 2007 werd ingediend in aanwezigheid van verzoeksters echtgenoot.

3.9. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat « *dans le cadre de la première demande d’asile, la requérante et son époux craignaient leurs autorités, pour avoir hébergé chez eux des rebelles, assassinés à leur domicile par ces mêmes autorités, lesquelles étaient à leur recherche, motif qui les a conduit à fuir leur pays d’origine, force est de constater que la situation décrite dans le cadre de cette demande d’asile est, en tous points, différente.* » De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier geen stukken bevinden die betrekking hebben op de eerdere asielaanvraag van 20 april 2007 aangezien er slechts een zeer summier en onvolledig administratief dossier werd overgemaakt.

Artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Bij gebrek aan stukken in het administratief dossier die het tegendeel zouden bewijzen gaat de Raad er vanuit dat de feiten waarvan verzoekster stelt dat ze aan de grondslag lagen van de eerdere asielaanvraag als bewezen worden geacht aangezien ze niet als kennelijk onjuist voorkomen.

3.10. Uit het gehoorverslag van 30 oktober 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster melding maakt van het feit dat verzoeksters echtgenoot bij terugkeer zou zijn beginnen werken bij de politie zodat zij bescherming konden genieten van de overheden van hun land van herkomst. Zij verklaarde vervolgens :

“We zijn teruggekeerd naar Dagestan, omdat de moeder van mijn man ziek was. De familie van mijn man heeft ervoor gezorgd dat mijn man bij de politie kon beginnen werken, zodat de politie hem met rust zou laten na wat er gebeurd was. Hij werkte één jaar als geheime politieagent. Daarna werkte hij als politieagent in uniform.

Onze problemen zijn 2 maanden geleden begonnen. De rebellen en terroristen begonnen mijn man te bedreigen. Ze eisten dat hij zou stoppen met werken bij de politie, maar anderzijds zou de politie hem niet laten gaan. De rebellen gooiden usb’s op onze koer die vol stonden met bedreigingen. Mijn man bracht ze telkens naar de politie. Ikzelf heb de usb’s nooit bekeken.

Op 24.10.12 kreeg ik telefoon van mijn man met de melding dat we zo snel mogelijk het land moesten verlaten en naar de plaats moesten gaan waar we eerder verbleven hebben, België dus. Mijn man zei dat zijn vriend ons ging helpen. Mijn man zei dat hij gevlucht was van het werk en ineens was de lijn onderbroken. Sindsdien heb ik mijn man niet meer gehoord.”

3.11. In het licht van het voorgaande kan verzoekster gevolgd worden wanneer zij stelt dat « *En l’espèce, les éléments invoqués par la requérante dans le cadre de sa seconde demande d’asile se différencient clairement des motifs invoqués lors de la première demande d’asile.* »

3.12. Het komt de Raad voor dat wanneer:

- verzoekster 4 jaar geleden teruggekeerd is naar haar land van herkomst;
- verzoekster verklaart te vluchten omwille van zeer recente problemen en gebeurtenissen waarvan de motieven verschillend zijn dan de motieven die aan de grondslag lagen van de vlucht uit het land van herkomst die 5 jaar geleden plaats had;
- verzoekster verklaart dat de problemen het gevolg zijn van het werk van haar man, een tewerkstelling die pas opgenomen werd na terugkeer in het land van herkomst;

- verzoekster verklaart niets meer van haar man te hebben gehoord;
- verzoekster inderdaad een asielaanvraag indient in afwezigheid van haar man;
men bezwaarlijk deze asielaanvraag kan beschouwen en behandelen als een identieke verklaring in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.13. Uit de elementen en omstandigheden die de zaak kenmerken blijkt duidelijk dat de asielaanvraag van 30 oktober 2012 niet als een “*dezelfde aanvraag*” of “*identieke aanvraag*” kan worden beschouwd. De motieven en gebeurtenissen die de aanleiding vormen voor de asielaanvraag van 30 oktober 2012 zijn duidelijk verschillend van deze van de asielaanvraag van 20 april 2007.

3.14. De Raad stelt aldus vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris door *in casu* de asielaanvraag van 30 oktober 2012 niet in overweging te nemen, artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geschonden en zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, heeft overschreden.

Dit onderdeel van het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, worden de overige onderdelen van het enig middel niet meer onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Aziel, Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 6 november 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES